

lignende Maade. Jeg ser, at man paa Finansloven har naaet en Besparelse paa 100,000 Kr. derved, at man i Stedet for at flytte Materiellet hen til Reparationsstedet sender Arbejderne ned paa det Sted, hvor Materiellet befinder sig. Jeg er ikke i Tvivl om, at der findes mange Steder af den Art, hvor der kunde indføres Besparelser, og jeg anmoder den højtærede Minister om at have sin Opmærksomhed saa stærkt som muligt henvendt paa, hvor Besparelser ere mulige, i Stedet for at byde os Forslag som dette, der kun er egnet til at skabe Misnøje, og som er til Byrde for Befolkningen og maaske ikke vil kunne skabe den forøgede Indtægt, som man venter af det.

Jeg har sagt til de Folk indenfor Jernbaneetaten, som jeg har truffet paa min Vej, og som har talt om disse Forhold og om, at der saaledes var mange Steder, hvor der kunde spares mægtigt: Hvorfor gør I ikke eders foresatte opmærksomme paa, at der her er saadanne Steder, hvor der kan spares, for det maa dog være givet, at rette vedkommende ikke have lagt Mærke til det, da de ellers sikkert vilde have indført disse Besparelser? Men saa svare de: De kender ikke det danske Jernbanevæsen. Hvis de gjorde det, vilde de nemlig vide, at det er det mest bureaukratiske Væsen, der kan findes i hele Verden. Nej, vi skulle nok holde vor Næse hos os selv, thi i det Øjeblik vi vilde komme og gøre vor Mening gældende overfor vore overordnede, vilde vi faa saadan en over Næbet, at vi skulde huske at holde os tilbage for Fremtiden. Jeg gjorde i Fjor opmærksom paa, at der er en Mulighed for at opnaa bedre Forhold paa disse Omraader ved, at man indenfor Etaterne dannede et Raad, i hvilket alle Grader bleve repræsenterede, og hvor der kunde komme til at udveksle Meninger om de forskellige Emner, der kunde være Tale om, og gensidig kunde gøre, hvorandre opmærksom paa, hvor Ændringer kunde gavne — for Jernbanevæsenets Vedkommende baade det rejsende Publikum og Staten. Jeg tror, det vilde være klogt, om man fik skabt en saadan Organisation, et Mellemlid imellem dem, der arbejde i det praktiske Liv paa Jernbanen, og dem, der sidde paa Kontorerne, et Sted, hvor hver enkelt — selv om han staar langt nede i Rækkerne —

kunde henvende sig og gøre opmærksom paa, at der og der kunde noget ændres til Gavn for alle Parter. Jeg tror, vi vilde naa langt ad den Vej, og der vilde i alt Fald opnaas et, at der vilde skabes mere Tilfredshed med Arbejdet indenfor selve Etaten. Man ved fra det praktiske Liv, at den Mand, der taler med sine Folk, forhandler med dem, hører paa deres Raad, plejer at have en Arbejdsstyrke, der er mere velvillig og mere tilfreds med Arbejdet, end den, der altid kommanderer. Jeg tror det samme gør sig gældende indenfor Jernbaneetaten og beder den højtærede Minister have sin Opmærksomhed henvendt herpaa.

Det foreliggende Forslag omfatter forhøjede Takster over hele Linien. Man begynder med Persontaksterne, men de Takster, som ere foreslaaede, ville utvivlsomt øjeblikkelig medføre en Forrykkelse af Antallet af dem, der køre paa de forskellige Vognklasser. En Del af dem, der køre paa 1ste Klasse nu, vil gaa over til at køre paa 2den Klasse. En Del af dem, der nu køre paa 2den Klasse, vil fremtidig køre paa 3die Klasse, og Resultatet vil blive, at Statskassen ikke faar Gavn af Takstforhøjelsen. Forrykkelsen fra 1ste til 2den Klasse vil neppe spille nogen nævneværdig Rolle, da der i Virkeligheden er saa faa, der køre paa 1ste Klasse, men der vil ske en ret betydelig Forskydning af rejsende fra 2den Klasse til 3die Klasse. Resultatet bliver altsaa, at Statsbanerne ikke ville tjene noget ved Takstforhøjelserne. Og hvem er det saa, der skal betale den forøgede Skat, som dette i Virkeligheden er? Det er det Publikum, som hidtil har kørt paa 3die Klasse, da de ikke havde Raad til at køre paa anden. Det er den Del af Befolkningen, der nu skal beskattes, fordi man ikke har villet følge vort Raad om at spare paa det Sted, hvor Besparelsen kunde klodse noget, paa Militærudgifterne. Det er ikke Smaapenge, det kommer til at dreje sig om for Befolkningen, naar den nu skal til at betale disse højere Takster for den Kørsel, der er nødvendig for den. For at nævne et Eksempel skal jeg anføre, at Befolkningen i den By, hvor Trafikministeren hører hjemme, vil faa et Tillæg paa Billetprisen til Hjørring af 16 pCt., og